Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Nr. 39. Warszawa, 25 lipca 1936 r. Rok XVIII

T R E Ś Ć:

SPRAWY OGÓLNE I OSOBOWE.

195.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 15 lipca 1936 r. Nr. P. 5-107/5/36 w sprawie zasad nowej pisowni polskiej.

Na podstawie okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów Nr. 44 z 7 lipca b. r. L. aktu 99-3/3, zarządzam:

Począwszy od 1 września 1936 r. należy w Ministerstwie Komunikacji, w Głównej Inspekcji Komunikacji, w instytutach podległych Ministrowi Komunikacji oraz we wszystkich urzędach (jednostkach organizacyjnych) działu komunikacji stosować zasady nowej pisowni polskiej, ustalone w wydawnictwach opartych na uchwałach Komitetu Ortograficznego Polskiej Akademji Umiejętności, zatwierdzonych 24 czerwca b. r. przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

196.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 15 lipca 1936 r. Nr. P. 5-101/9/36 w sprawie zmniejszenia ilości sprawozdań składanych instancjom wyższym przez niższe.

W celu zmniejszenia obiegu papierów w dziale komunikacji, należy zaniechać zasad-

niczo żądania od podległych urzędów składania sprawozdań pisemnych o wykonaniu otrzymanych zarządzeń.

Obecnie wiele zarządzeń kończy się słowami: „o wykonaniu zawiadomić" i t. p. Świadczy to o braku zaufania do podległych organów, a w rezultacie przysparza zbędnej pracy instancjom niższym, osłabia poczucie ich odpowiedzialności służbowej i usypia czujność organów kontrolnych na szczeblu instancji, która wydała zarządzenie.

Odtąd więc należy od instancji niższej żądać zasadniczo tylko meldunku o niewykonaniu zarządzenia w terminie, a sprawozdań o wykonaniu zarządzenia tylko wówczas, jeżeli bez takiego sprawozdania instancja zarządzająca nie mogłaby pracować.

197.

Okólnik Ministra Komunikacji z 15 lipca 1936 r. Nr. P. 5-53/21/36 w sprawie szkolenia zastępców na poszczególne stanowiska służbowe.

W związku ze szkoleniem personelu kolejowego do poszczególnych zajęć i na stanowiska służbowe, należy dążyć do tego, aby zasadniczo każda wykonawcza jednostka służbowa P. K. P., prócz stałej obsady personalnej do prac bieżących, posiadała przeszkoloną potrzebną rezerwę do zastępstwa chorych i urlopowanych z pośród pracowników zatrudnionych w tej samej miejscowości, we własnej służbie lub w innych służbach, z których mogłaby wypożyczać wyszkolonych pracowników.

Powyższa zasada podyktowana jest zarówno koniecznością utrzymania ciągłości pracy we wszystkich wykonawczych jednostkach służbowych, jak i względami oszczędnościowemi, zmierzającemi do ukrócenia tak licznych obecnie delegacyj pracowników, spowodowanych zastępstwami oraz związanych z tem kosztów.

Pracowników przeszkolonych należy po złożeniu przez nich przepisanych egzaminów służbowych, powoływać co pewien czas w miejscu ich przydziału służbowego do praktycznego wykonywania czynności, w których zostali przeszkoleni w charakterze zastępców. Nad utrzymaniem tych pracowników na poziomie stałej przydatności do pełnienia służby powinni czuwać zwierzchnicy służbowi oraz organa kontrolne i kierownicze oddziałów kolei państwowych.

Ponadto personel przeszkolony jako rezerwa w służbie związanej z ruchem pociągów, podlega corocznym egzaminom sprawdzającym, w myśl obowiązujących pod tym względem przepisów.

Zauważa się, że do tworzenia rezerw dla wspomnianych celów, mogą być brani pod uwagę jedynie pracownicy czyniący zadość ogólnym warunkom, przewidzianym w dotyczących przepisach.

Analogiczne zasady należy stosować w oddziałach k. p. w innych jednostkach służbowych, podległych bezpośrednio dyrekcjom, w wydziałach i biurach dyrekcji oraz w biurach P. K. P. podległych bezpośrednio M. K.

Na podstawie niniejszego zarządzenia dyrektorzy k. p. (naczelnicy centralnych biur) wydadzą potrzebne zarządzenia wykonawcze, których odpisy prześlą Ministerstwu Komunikacji.

198.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 lipca 1936 r. Nr. P. 6/39/11/36 w sprawie wyrównania dodatku dla drużyn konduktorskich i parowozowych za czas służby przy pociągach lub na parowozie.

Obliczenia dodatku godzinowego, przysługującego drużynom konduktorskim i parowozowym za czas służby przy pociągach lub na parowozie na podstawie nowych zarządzeń Ministra Komunikacji z dnia 30 maja 1936 r., obowiązujących od dnia 1 czerwca 1936 r. stwierdziły, że wprowadzona temi zarządzeniami zmiana systemu, mająca na celu uproszczenie obliczania tych dodatków, spowodowała w niektórych przypadkach zwiększenie zarobków pracowników drużyn pociągowych, w innych zaś zmniejszenie w porównaniu do zarobków, jakie drużyny otrzymywały na podstawie dawniejszych zarządzeń tytułem dodatków godzinowo-kilometrowych.

Ponieważ zapowiedziana w § 7, (ust. końcowy wymienionych zarządzeń Ministra Komunikacji z dnia 30 maja 1936 r.) rewizja tych dodatków może być dokonana dopiero po zebraniu potrzebnego materjału porównawczego ze strony Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych, przeto celem wyrównania już obecnie różnic, jakie zachodzą przy zastosowaniu nowego systemu na niekorzyść niektórych pracowników drużyn pociągowych, zarządzam co następuje:

Pracownikom drużyn konduktorskich i parowozowych, otrzymującym dodatek godzinowy w myśl zarządzeń Ministra Komunikacji z dnia 30 maja 1936 r. o dodatkach dla drużyn konduktorskich za czas służby przy pociągach i o dodatkach dla drużyn parowozowych za czas służby na parowozie (Dz. Urz. M. K. Nr. 33, poz. 161 i 162), których łączny zarobek miesięczny z tego tytułu za miesiąc czerwiec 1936 r. i następne miesiące jest niższy ponad 20% w porównaniu do kwot, obliczonych za ten sam okres czasu na podstawie poprzednio obowiązujących zarządzeń Ministra Komunikacji z dnia 9 grudnia 1931 r. o dodatkach dla tych drużyn (Dz. Urz. M. K. Nr. 24, poz. 188 i 189 i Dz. Urz. M. K. Nr. 4, poz. 28 z 1934 r.), należy wypłacić wyrównanie w wysokości różnicy pomiędzy łącznym zarobkiem miesięcznym z tytułu dodatku godzinowego, a

zmniejszoną o 20% kwotą zarobku, obliczonego na podstawie dawniejszych zarządzeń Ministra Komunikacji z dnia 9 grudnia 1931 r. o dodatku dla tych drużyn.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

199.

Nr. P. 6/33/2/36 z dnia 9 lipca 1936 r. o przyznawaniu i zarachowaniu wynagrodzeń pracowników stałych za pracę poza godzinami służbowemi.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że wynagrodzenia pracowników stałych za służbę poza ustalonemi godzinami pracy winny być przyznawane na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu M. K. z 7.IX. 1934 r. Nr. P. 6/33/8/34 (Dz. Urz. M. K. Nr. 29/34, poz. 175).

W myśl punktu 2 § 2 tego rozporządzenia pracownicy stali w biurach mogą być zatrudnieni poza ustalonemi godzinami pracy tylko w przypadkach wyjątkowych.

Wydatek na wynagrodzenia za pracę poza ustalonemi godzinami pracowników stałych zatrudnionych w biurach należy zaliczać na dział 2, roz. 9 § 1a poz. 1 budżetu przedsiębiorstwa P. K. P., wszystkich innych zaś pracowników stałych na rachunek kredytów tej pozycji budżetowej danej służby, z której zainteresowany pracownik pobiera normalne uposażenie.

200.

Nr. P. 8/7/14/36 z dnia 9 lipca 1936 r. o równorzędności niektórych klas szkoły powszechnej, ukończonych na obszarze b. zaboru pruskiego, z wykształceniem w zakresie szkoły powszechnej, wymaganem na niektórych stanowiskach w przedsiębiorstwie „P. K. P.".

(1) Ukończenie na obszarze województw pomorskiego, poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego lub najdalej do dnia 1 listopada 1918 r. na obszarze Rzeszy Niemieckiej czterech pierwszych lat nauki w szkole ludowej (Volksschule), albo szóstej klasy dziewięcioklasowej szkoły wydziałowej (Mittelschule), oraz poczynając od roku 1920/21, ukończenie na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego pierwszej (najniższej) klasy sześcioklasowej szkoły wydziałowej, uważać należy za równorzędne z ukończeniem szkoły powszechnej stopnia I-go, t. j. pięciu klas szkoły powszechnej 7-mioklasowej.

(2) Ukończenie na obszarze województw pomorskiego, poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego lub najdalej do dnia 1 listopada 1918 r. na obszarze Rzeszy Niemieckiej szkoły ludowej (Volksschule), albo czwartej klasy dziewięcioklasowej szkoły wydziałowej (Mittelschule), chociażby szkoła ta miała tylko 6 klas wyższych, oraz poczynając od roku 1920/21, ukończenie na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego czwartej klasy sześcioklasowej szkoły wydziałowej — uważać należy za równorzędne z ukończeniem szkoły powszechnej stopnia III-go, t. j. 7-miu klas szkoły powszechnej.

Zawiadomienie.

Wydawnictwa zalecone.

W związku z okólnikiem Pana Ministra Komunikacji, ogłoszonym pod poz. 195, Ministerstwo Komunikacji zawiadamia, że zasady nowej pisowni polskiej są ustalone w następujących wydawnictwach:

1) Polska Akademja Umiejętności: Pisownia Polska, przepisy — słowniczek, wyd. XI, Kraków 1936 r. — cena 75 gr.;
2) St. Jodłowski i W. Taszycki: Zasady pisowni polskiej i interpunkcji ze słownikiem ortograficznym, wyd. Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, Lwów 1936 r. — cena 90 gr.

Sprostowanie.

W Dz. Urz. M. K. Nr. 29, poz. 142 z 1936 r. w § 3, w punkcie 2) wyrazy „ust. (7) oznacza się jako (8), a" mają być umieszczone pod lit. b) w tym punkcie po wyrazach „w § 10".

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 84599. 25.VII.36. 8400.

WARUNKI PRENUMERATY. Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw M. K. (Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr. 4, pokój Nr. 123, II p., telefon Nr. 8-26-28. Konto czekowe P. K. O. Nr. 30.658). Prenumerata wynosi rocznie 8 zł, kwartalnie 2 zł. Cena każdego numeru 50 gr.

Prenumeratę wpłacać należy przed początkiem każdego kwartału, półrocza lub roku.

Zamówienia na prenumeratę jak również na numery pojedyncze wykonywa się jedynie po wpłaceniu należności.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacyj spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.

Poszczególne numery są do nabycia w Administracji Wydawnictwa M. K. lub w składnicach Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.

246